

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobců: a) **Mgr. J. S.**, bytem N.
b) **J. S.**, bytem N.
oba zastoupení JUDr. Barbarou Drahokoupilovou, advokátkou,
sídlem Solní 274/12, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

za účasti OZNŘ: **Česká telekomunikační infrastruktura a.s.**, sídlem Olšanská 2681/6,
130 00 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 3. 2018, č. j. PK-ŽP/3424/18,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobci se domáhají zrušení rozhodnutí ze dne 12. 3. 2018 č. j. PK-ŽP/3424/18 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobců proti rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru životního prostředí, ze dne 12. 12. 2017 č. j. ŽP/8677/17/Sch (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) a toto rozhodnutí potvrdil. Prvoinstančním rozhodnutí byla žadateli - obci Běšiny podle § 15 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, v souladu s § 115 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, povolena stavba vodního díla – výtlačného kanalizačního řadu, která se nachází mj. na pozemku p. č. X, v katastrálním území Běšiny (dále jen „*pozemek*“), který je ve vlastnictví žalobců.

II.

Žaloba

2. Žalobci již v průběhu řízení vedeným před prvoinstančním orgánem poukazovali na to, že je jejich stěžejní námitkou skutečnost, že obec Běšiny nedisponuje právem založeným smlouvou provést stavbu na Předmětném pozemku ve smyslu ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Žadatel právo provést stavbu na Předmětném pozemku prokazuje smlouvou o budoucí smlouvě o zřízení věcného břemene, uzavřenou dne 4. 1. 2011, mezi obcí Běšiny a panem J. S., předchozím vlastníkem předmětného pozemku, otcem žalobců (dále označovanou jako „*Smlouva*“). Předmětem Smlouvy byl závazek smluvních stran uzavřít za dále definovaných podmínek smlouvu o zřízení věcného břemene, spočívající v právu obce Běšiny uložit a vést na Předmětném pozemku stavbu kanalizační stoky a jejího příslušenství, jež měla být zahájena a realizována v letech 2011 - 2013 (čl. 3. 1. a 3.4. Smlouvy). Žalobci jsou přesvědčeni, že pouze pro takovouto stavbu se jejich otec rozhodl omezit své vlastnické právo a umožnit vedení kanalizace napříč jeho pozemkem. Žalovaný však termíny zahájení a realizace stavby bagatelizuje s tím, že šlo pouze o předpokládané termíny, jejichž nedodržení nemá žádné právní následky. Dle takové argumentace by však zřejmě mohla být Smlouva způsobilým podkladem pro stavební řízení i za 50 či 100 let, a to přesto, že měla opravňovat k vybudování kanalizace realizované v letech 2011 až 2013. Žalobci jsou přesvědčeni o tom, že úmyslem smluvních stran bylo časové ohraničení jejich závazků, a to z následujících důvodů:
3. 1) V případě, že by smluvní strany nechtěly svůj závazek časově omezit, vůbec by ve smlouvě nespécifikovali stavbu kanalizace termínem jejího zahájení a realizace, a naopak by trvání svých závazků výslovně sjednali bez časového omezení na dobu neurčitou.
4. 2) Uvedený argument podporuje i rozvazovací podmínka uvedená v čl. 4.1. Smlouvy, kterou smluvní strany sjednali ... Nebude-li stavba z jakýchkoli důvodů realizována, nebo pokud nebude pozemek stavbou vůbec dotčen, nejsou účastníci závazkem uzavřít smlouvu budoucí vázání.
5. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí tvrdí, že čl. 4. 1. nelze vykládat ve spojení s termíny uvedenými v čl. 3. 1. a 3. 4., avšak žalobci jsou přesvědčeni o opaku, neboť mimo jiné čl. 3.4. Smlouvy výslovně jedná o termínu realizace díla.
6. 3) Domněnku úmyslu časového ohraničení sjednaného závazku potvrzuje i chování

Žadatele, který ještě před zahájením stavebního řízení oslovil žalobce s návrhem na uzavření nové smlouvy o budoucí smlouvě o zřízení věcného břemene, prakticky ve shodném znění, avšak tentokrát bez časového omezení. Teprve když žalobci neakceptovali Žadateli podmínky, podal Žadatel žádost o vydání stavebního povolení, k níž přiložil dříve uzavřenou Smlouvu.

7. Žalobci si dovolují poukázat na to, že nižší správní orgán byl o vyjednávání mezi žadatelem a žalobci i jeho výsledku informován přípisem ze dne 4. 5. 2016.
8. Dále žalobci poukazují na přetrvávající nesprávné právní hodnocení námítky žalobců ze strany žalovaného, který tvrdí, že výše uvedenou námitkou účastníci namítají neplatnost Smlouvy. Opětovně pak v odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný konstatuje např., že ... Nesplnění pouze předpokládaného termínu stavby (tj. ne pevně stanoveného) neznamená dle krajského úřadu neplatnost celé Smlouvy... Žalovaný v tomto směru zdůrazňuje, že pokud žalobci chtěli namítat neplatnost smlouvy, měli se žalobou obrátit na příslušný soud. Žalobcům tak nezbyvá, než opětovně poukázat na to, že neplatnost Smlouvy nenamítají, ale tvrdí, že závazek založený Smlouvou již pominul, neboť se vztahoval pouze ke stavbě kanalizace, která měla být zahájena a realizována v letech 2011 – 2013 a nikoliv ke stavbě kanalizace, byť shodné podoby, která nebyla zahájena ani o 6 let později (od prvního z dat). Jde o podobnou situaci, jako by byla smlouva uzavřena explicitně na dobu určitou do 31. 12. 2013. Po uplynutí tohoto data se smlouva nestává neplatnou, pouze není způsobilá vyvolat právní následky a smluvní strany jí již nejsou vázány. Účastníci proto opakovaně poukazují na to, že je Smlouva nezpůsobilá k prokázání práva provést stavbu na Předmětném pozemku ve smyslu ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, nikoliv že je Smlouva neplatná. Účastníci se nemohou řídit neformálním žalovaného, aby se v dané věci obrátili na soud, neboť nerozporují platnost Smlouvy, ale její nezpůsobilost pro konkrétní řízení. Bez toho, aby správní orgán postupoval dle ustanovení § 57 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, řízení přerušil a sám dal podnět k zahájení řízení před příslušným soudem či vyzval žadatele či účastníky, aby takové řízení zahájili, nejsou účastníci schopni podat určovací žalobu, neboť neprokáží příslušnému soudu právní zájem na jejím podání. Účastníci dále v této souvislosti poukazovali na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 28. 1. 2010 sp. zn. 9 As 36/2009 či ze dne 18. 5. 2015 sp. zn. 2 As 34/2013-28. Přestože se tato rozhodnutí týkají primárně naplnění požadavku daného ustanovení § 86 odst. 2 písm. a), tedy doložením práva provést stavbu na pozemcích, které nejsou ve vlastnictví žadatele, v územním řízení, jsou Účastníci přesvědčeni, že je lze analogicky uplatnit i pro řízení stavební, které na žadatele o vydání stavebního potažmo vodoprávního povolení klade ještě vyšší požadavky. Nejvyšší soud ČR tak opakovaně konstatoval, že smlouva o smlouvě budoucí je institut civilního práva, z čehož vyplývá, že její obsah je zákonem limitován pouze minimálně, účastníci si mohou v jejím rámci ujednat neomezené množství dalších skutečností, které odpovídají povaze jejich vztahu. Je-li stavebnímu úřadu taková smlouva předložena jako doklad o právu provést stavbu, stavební úřad je povinen zjistit, zda z jejího obsahu takový doklad skutečně vyplývá. Nelze tedy akceptovat, aby stavební úřad vydal rozhodnutí o umístění stavby žadateli, kterému by v době vydání předmětného rozhodnutí právo provést stavbu na dotčených pozemcích jiného vlastníka nesvědčilo, spoléhaje přitom na to, že mu takové právo někdy v budoucnu skutečně vznikne. Zvláště pokud obsahuje žadatelem předložený podklad o právu provést stavbu rozvazovací podmínku tak, jako je tomu v případě Smlouvy, a nelze proto jednoznačně a beze vší pochybnosti dovodit právo provést stavbu na pozemcích jiného vlastníka, je správní orgán povinen zkoumat, zda tato podmínka nebyla či nemůže být v budoucnosti uplatněna. Pokud správní orgán dojde k závěru, že rozvazovací podmínka byla či může být uplatněna, nemůže takovou smlouvu přijmout jako doklad o právu žadatele provést stavbu na cizím pozemku. Žalovaný, dle

názoru žalobců, nesprávně posoudil tato rozhodnutí jako irelevantní s tím, že se jedná o odlišnou situaci, neboť v případě těchto rozsudků šlo o smlouvy o smlouvách budoucích kupních nikoliv o smlouvách o zřízení věcného břemene. Žalobci jsou přesvědčeni, že je tato judikatura analogicky použitelná i pro jejich případ, neboť v obou případech šlo o doklady, kterými ve smyslu ustanovení § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona žadatel prokazoval právo provést stavbu (a to buď dokladem prokazujícím jeho budoucí vlastnické právo, nebo smlouvou, která by mu právo stavbu provést zaručovala).

9. Žalovaný se ve svém rozhodnutí zabýval rovněž tím, zda žalobci podali své námitky včas. Žalobci v tomto směru podotýkají, že Smlouva vlastníka Předmětného pozemku zavazovala k zřízení věcného břemene pro stavbu kanalizace zahájenou a realizovanou v letech 2011 – 2013. Teprve po uplynutí této doby bylo možné vznést námitku, že je Smlouva nezpůsobilá k prokázání práva provést stavbu na předmětném pozemku. Vlastník pozemku byl před stavebním řízením účastníkem pouze územních řízení, která probíhala do roku 2013 (rozhodnutí o umístění stavby bylo vydáno nižším správním orgánem dne 15.4.2011, sp. zn. OVÚP/1236/11/Ma, č.j. OVÚP/2270/11/MA a bylo proslouženo rozhodnutím téhož správního orgánu ze dne 15.10.2013, sp. zn. OVÚP/3234/13/Ma, č.j. OVÚP/6409/13/Ma). Pro obě tato rozhodnutí mohla být Smlouva způsobilým dokladem ve smyslu ustanovení § 86 odst. 2 písm. a), § 86 odst. 3) stavebního zákona. Následně Smlouva nebyla podkladem žádného správního řízení, jehož by byli žalobci účastníky, a to až do zahájení výše citovaného řízení o povolení stavby výtlačného řadu kanalizace vedoucího přes předmětný pozemek. Žalobci jsou tak přesvědčeni o tom, že byly jejich námitky učiněny včas.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě zejména uvedl, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvoinstanční bylo vydáno v souladu s právními předpisy, v plném rozsahu na odůvodnění daných rozhodnutí odkazuje.
11. Dále uvedl, že námitky týkající se způsobilosti smlouvy, které žalobci v rámci celého řízení vznášeli, jsou především občanskoprávní povahy. Smlouva obecně je občanskoprávní akt mezi dvěma subjekty a správní orgány nemají pravomoc do tohoto aktu zasahovat či posuzovat obsah takového aktu - smlouvy. Obsah smlouvy, délka platnosti i případné rozvazovací podmínky jsou čistě záležitostí mezi povinnými ze smlouvy. Správní orgány smlouvy přezkouvávají pouze z hlediska veřejného práva, tj. zda smlouva povinně předkládaná k žádosti o stavební povolení naplňuje předpoklady dle § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, tj. že se jedná o smlouvu a vyplývá z ní souhlas s provedením konkrétní stavby. V tomto případě prvoinstanční orgán takto smlouvu přezkoumal a zjistil, že naplňuje předpoklady dle stavebního zákona a žadatel splnil svoji povinnost. Žalobci byli jak prvoinstančním orgánem, tak žalovaným opakovaně upozorňováni, že jejich námitky jsou občanskoprávní povahy, a že správní orgány nemají kompetenci se jimi zabývat. Žalobci v žalobě také uvedli, že jsou přesvědčeni o tom, že úmyslem smluvních stran bylo časové ohraničení jejich závazků, a dále uvedli důvody jejich přesvědčení. K tomu žalovaný opět uvádí, že správní orgány nejsou kompetentní zkoumat úmysly smluvních stran při uzavírání smluv jakožto občanskoprávních aktů, proto tak nemohly činit ani v tomto případě. Pokud by tak učinily, jednaly by nad rámec svých kompetencí, což je v rozporu s § 2 odst. 2 správního řádu. K námitkám žalobců ve věci předběžné otázky dle § 57 správního řádu žalovaný uvádí, že i tímto se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval a v odůvodnění se s touto námitkou vypořádal. Žalovaný nepovažuje námitky proti smlouvě za předběžnou otázku, protože stavební povolení lze vydat již na základě předložené smlouvy, která splňuje požadavky § 110 odst. 2 písm. a)

stavebního zákona, a není tedy naplněn předpoklad předběžné otázky, tj. že by vydání rozhodnutí záviselo na vyřešení otázky, jež nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout. Povinnost dle veřejného práva (stavebního zákona) žadatel splnil, prvoinstanční orgán tedy neměl jinou možnost, než stavební povolení vydat. I v případě, že by civilní soud po legálním vybudování stavby smlouvu zrušil či prohlásil za neplatnou, stavba na cizím pozemku by byla sice neoprávněná, ale byla by z pohledu veřejného práva pravomocně a správně povolená (na základě předložených povinných podkladů dle stavebního zákona), protože v řízení o stavebním povolení byla předložena smlouva naplňující požadavky dle stavebního zákona. Podle § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Nelze tedy nějakou skutečnost pouze tvrdit, ale účastník musí alespoň označit důkazy na podporu svých tvrzení. Vzhledem k tomu, že žalobci po celou dobu řízení pouze tvrdili nezpůsobilost smlouvy (či její neplatnost), přestože byli upozorňováni, že z pohledu správních orgánů je smlouva platná i způsobilá k prokázání práva stavby a naplňuje požadavky stavebního zákona, nezbývalo prvoinstančnímu orgánu i žalovanému nic jiného než vycházet z podkladů, které v rámci řízení o žádosti byly nashromážděny a podle toho rozhodnout. K námitkám ohledně rozsudků soudu a názoru žalobců, že je žalovaný nesprávně posoudil, žalovaný sděluje, že si trvá na svém názoru uvedeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť v obou případech rozsudků soudu šlo o řízení, ke kterým byly předloženy smlouvy nenaplňující požadavky § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, jednalo se tedy o odlišné případy a tyto rozsudky nelze analogicky aplikovat na toto řízení, kdy byl předložen doklad splňující požadavky stavebního zákona. Dle názoru žalovaného je ze smlouvy zřejmé, že jejím předmětem je realizace práv vyplývajících z platného povolujičícího aktu vydaného ve prospěch obce Běšiny (bod 3. 2 smlouvy), tj. realizace stavby vymezené v této smlouvě, která byla předmětem dotčených správních rozhodnutí. Z hlediska požadavků § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona se dle názoru žalovaného jedná o dostatečný doklad práva stavebníka provést stavbu na dotčeném pozemku, jelikož její předmět je konkrétně vymezen a nevyvolává pochybnosti o společném úmyslu smluvních stran, tj. oprávnění obce Běšiny (stavebníka) realizovat dotčenou stavbu na dotčeném pozemku, jehož vlastníky jsou v současnosti odvolatelé. K námitce žalobců ohledně toho, zda byly námitky podány včas, žalovaný pouze doplňuje, že námitky žalobců směřující proti umístění stavby, nikoli proti stavebnímu řešení stavby, jsou námitkami, které již nelze v rámci řízení o stavebním povolení uplatňovat. Tyto námitky mohli být podávány v rámci územního řízení, jak je uvedeno a vysvětleno v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobci sice nebyli účastníky územního řízení, ale byl jím předchozí vlastník pozemku. Žalobci jsou právní nástupci předchozího vlastníka pozemku a jako takoví se stali účastníky až stavebního řízení. Přestože tedy nebyli účastníky územního řízení, byl jím jejich právní předchůdce, který mohl námitky proti umístění stavby vznášet. Nyní žalobci pouze pokračují v účastenství ve stavebním řízení a nelze provést celé územní řízení znovu či znovu projednávat námitky proti umístění stavby, protože toto řízení je již pravomocně ukončené, stavba je pravomocně umístěna a změna účastníka za jeho právního nástupce na tomto faktu nic nemění. Žalobci tedy mohou vznášet námitky pouze v rozsahu podle § 114 odst. 1 a 2 stavebního zákona stejně jako ostatní účastníci řízení v souladu s § 7 správního řádu, protože všichni účastníci řízení mají v řízení rovné postavení a svá práva i povinnosti mohou uplatňovat stejnou měrou. Ani to, že žalobci nebyli účastníky územního řízení, ale byl jím jejich právní předchůdce, na této skutečnosti nic nemění.

V.

Posouzení věci soudem

12. Vzhledem k tomu, že žalobci i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání,

rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) o věci samé bez jednání.

13. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

VI.

Rozhodnutí soudu

14. Žaloba není důvodná.
15. Úvodem soud předesílá, že žalovaný se mýlí, pokud v napadeném rozhodnutí, resp. ve vyjádření k žalobě, tvrdí opožděnost námitek žalobců z důvodu nutnosti jejich uplatnění již v rámci územního řízení. Podle § § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona platí, že „*k žádosti stavebník připojí doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření anebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě.*“ Právě citované ustanovení se výslovně týká řízení stavebního, navíc žalobci nebrojí proti konkrétnímu umístění stavby na pozemku (tj. vůči něčemu co by mělo být řešeno výlučně v územním řízení), ale proti samotnému oprávnění provádět stavební činnost na jejich pozemku. Tato nesprávná úvaha žalovaného však nemůže způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť v jeho rámci byla klíčová žalobní námitka (tj. způsobilost smlouvy uzavřené mezi stavebníkem a právním předchůdcem žalobců založit právo stavebníka provést stavbu na pozemku) věcně vypořádána.
16. Jak již soud naznačil shora, podstatou sporu mezi účastníky je výklad smlouvy o budoucí smlouvě o zřízení věcného břemene ze dne 4. 1. 2011 uzavřené mezi J. S. (právním předchůdcem žalobců) a žadatelem, žalobci konkrétně argumentují, že tato smlouva nemůže být podkladem pro zásah do jejich vlastnického práva k pozemku, neboť z ní vyplývá toliko časově omezené oprávnění provést stavbu, které v době řízení o vydání stavebního povolení již uplynulo. V obecné rovině je nezbytné uvést, při posuzování žádosti o vydání stavebního povolení musí správní orgány smlouvu (tj. právní titul pro zásah do vlastnického práva) podrobit přezkumu v tom směru, zda zakládá oprávnění stavebníka stavět. Optikou právě uvedeného platí, že pokud by v nyní projednávané věci ve smlouvě vskutku existovalo časové omezení možnosti stavebníka realizovat stavební záměr na pozemku, jak tvrdí žalobci, musel by správní orgán k tomu přihlédnout, tedy argumentace žalobců je v potenciální rovině způsobilá být důvodná.
17. Podle názoru soudu však z textu smlouvy žádné takové omezení žadatele nevyplývá. Při posouzení věci soud vyšel z čl. 3. 1., 3. 4., a 4. 1. smlouvy. K plynutí času se v nich uvádí:
18. „3. 1. *Stavba má být zahájena v roce 2011 až 2013.*“
19. „3. 4. *Předpokládáný termín realizace díla uvedeného v čl. 2 je období 2011 – 2013.*“
20. „4. 1. *Nebude – li stavba z jakýchkoli důvodů realizována, nebo pokud nebude pozemek stavbou vůbec dotčen, nejsou účastníci závazkem uzavřít smlouvu budoucí vázání.*“
21. Výše citovaná ustanovení smlouvy v žádném případě podle názoru soudu nelze chápat jako projev vůle, z něhož by bylo možné dovodit souhlas původního vlastníka s provedením stavby pouze v průběhu určitého časového úseku. Jinak řečeno, nezačínání stavby mezi lety 2011 až 2013 (viz čl. 3. 1.) by potenciálně mohlo být vnímáno jako porušení smlouvy s následky v rovině soukromého práva (například vznik odpovědnosti za škodu apod.), ale bez existence jasného propojení, resp. podmíněnosti, souhlasu vlastníka a termínu

realizace, nemůže neprovedení stavby v daném termínu způsobit zánik práva žadatele stavět (v čl. 4. 1. není obsažena například formulace ve smyslu „*Nebude – li stavba z jakýchkoli důvodů realizována ve lhůtě uvedené v čl. 3. 1. “*). Zároveň podle čl. 3. 10. smlouvy platí, že práva a povinnosti z ní vyplývající přetrvávají až do uzavření smlouvy o zřízení věcného břemene, které je navázáno na vydání kolaudačního rozhodnutí. Lze tedy shrnout, že smlouva neobsahuje časovou limitaci práva žadatele provést na pozemku žalobců stavbu a závazek ze smlouvy nadále trvá.

22. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

23. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly, ani nepožadoval jejich náhradu, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
24. Podle § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení odůvodňovaly, proto rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 27. 4. 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.

předseda senátu